

ตอนพิเศษ อิลเล ทัสยา

อิเนสใช้เวลาช่วงบ่ายหนึ่งอ่านแผนที่การเดินทางเรื่อยอย่าง
ผ่อนคลาย แผนที่ฉบับนี้ต่างจากแผนที่ที่หญิงสาวเคยอ่าน
ตอนอยู่บนแผ่นดินใหญ่คนละระดับ อ่านก็ครั้งก็ยังไม่ค่อย
ชำนาญ อย่างไรก็ตาม ตอนนี้เธอเองก็พัฒนาขึ้นมาก
จนสามารถหลับตาจิ้มนิ้วชี้ตำแหน่งหินโสโครกใกล้กับเกาะหลัก
ได้ ทั้งยังจำทิศทางกระแสน้ำทะเลรอบนอกและใจกลางของ
หมู่เกาะได้คร่าวๆ แล้วด้วย

ปลายเล็บสะอาดสะอาดอันที่ได้รับการตัดแต่งอย่างดีลากไป
ตามแนวชายฝั่งของกาเล ตาตาชิ ซึ่งเป็นเกาะขนาดใหญ่ที่
ชาวพัลลาทัสยาส่วนใหญ่อาศัยอยู่ หรือเกาะหลักของหมู่เกาะ-
อิลเล ทัสยานั่นเอง และกาเล ตาตาชิก็หมายถึง ‘มารดา’
ในภาษาของที่นี่

“ว่าแต่ราอูล ภาษาของอิลเล ทัสยาเรียกพ่อว่าอะไรนะ”

“ซัลเล ตาตาชิครับ”

“อ้อ”

ตาตาทิหมายถึง ‘ให้กำเนิด’ ชัลลา หมายถึง ‘การหว่าน’ และกาเลหมายถึง ‘เก็บเกี่ยว’ ชัลเล ตาตาทิกับกาเล ตาตาทิเป็นการรวมคำระหว่าง ‘ผู้หว่านเมล็ดพันธุ์ให้กำเนิด’ กับ ‘ผู้เก็บเกี่ยวให้กำเนิด’ ตรงตัว และหมายถึงบิดามารดาสำหรับชาวพัลลัทศยา

อินเสกวาดตามองแผนที่การเดินทางเรือขนาดใหญ่ซึ่งรวมจากแผนที่หลายฉบับเข้าด้วยกัน ท่ามกลางเกาะน้อยใหญ่ของหมู่เกาะอิลเล ทศยา มีเพียงไม่กี่เกาะเท่านั้นที่ได้รับการตั้งชื่อ แต่เพราะเป็นหมู่เกาะที่มีเกาะเล็กเกาะน้อยจำนวนมาก จึงค่อนข้างกระจัดกระจายไปหน่อย สายตาที่ไล่อ่านชื่อเกาะย้อนกลับมาที่เกาะหลัก

“ไม่มีเกาะที่เกี่ยวข้องกับบิดาเลยนี่นา”

“หรือว่าในอดีตจะเป็นสังคมมาตาธิปไตยรับขนบธรรมเนียมจากอดีตอาจยังหลงเหลือมาถึงทุกวันนี้ก็ได้”

“เป็นไปได้ ตรงนี้มีเกาะพุติพุติ แต่ไม่มีเกาะพูพู จะบอกว่ามีหน้าที่แค่หวานเมลิตพันธุ์ อย่าได้หวังจะมีบทบาทอะไรหรือไง”

“นั่นสิครับ แบบนี้ไม่ใช่แค่ไร้ความสำคัญธรรมดา”

พุติพุติคือยา พูพูคือปู ตอนได้ยินสองคำนี้จากหมอ-ทหารอาวุธประจำตัวกัลเดรอนเป็นครั้งแรก เธอขำหนักแค่ไหน แล้วนะ วันหนึ่งเมื่อแก่ชราแล้วมีโอกาสได้เดินทางมาอิลเล ทัสยาอีก ถึงเวลานั้นเธอกับกัสเซลอาจถูกเรียกด้วยค่านารักแบบนั้นเหมือนกัน พุติพุติกับพูพู

ปลายนิ้วลากผ่านเกาะหลักไปยังเกาะขนาดใหญ่อีกเกาะทางทิศตะวันตก จากนั้นก็วนไปยังเกาะอื่นรอบๆ จนครบทุกเกาะ ปัจจุบันยังไม่ได้กำหนดเกาะที่จะสร้างท่าเรือทหารเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความตัดสินใจของกัสเซลกับเธอ ทางกองทัพเร่งรัดให้รีบตัดสินใจ เพื่อจะได้เตรียมการไว้แต่เนิ่นๆ แต่ทั้งสองคนขอไปสำรวจตัวเล็งทั้งหมดก่อนค่อยตัดสินใจภายหลัง เรื่องแบบนี้ไม่สามารถตัดสินใจหากยังไม่ได้ไปตรวจสอบเองกับตา กัสเซลเคยเดินทางผ่านหมู่เกาะอิลเล ทัสยาหลายครั้ง

ก็จริง แต่ได้แค่มองอย่างเดียว ไม่เคยขึ้นเกาะไปสำรวจอย่าง
จริงจัง

ชาวพัลลาทัสยาไม่ใช่คนโลภ จึงมีเกาะว่างไว้คนอาศัย
ให้ทางออร์เตกาเลือกสรรไปสร้างท่าเรือได้ตามใจหลายเกาะ
เดิมทีเกาะที่แพไม้หรือเรือเล็กของพวกเขาเข้าออกยาก รวมถึง
เกาะที่มีแนวชายฝั่งสูงเกินไป ระดับน้ำทะเลเล็ก รายล้อมไปด้วย
โขดหินหรือหน้าผาสูงชัน ก็ไม่เหมาะที่จะให้พวกเขาอาศัยอยู่แล้ว

ด้วยเหตุนี้ ต่อให้บนเกาะจะมีทรัพยากรล้ำค่าซ่อนอยู่
พวกเขาก็ถือว่าไม่ใช่ทรัพยากรของตัวเอง และไม่ได้อยากจะ
เข้าไปอาศัยอยู่บนเกาะแบบนั้น เพียงเพื่อครอบครองทรัพยากร
ล้ำค่าเอาไว้เอง

ชาวพัลลาทัสยารักหาดทรายนุ่มริมชายฝั่ง และความ
อุดมสมบูรณ์ของเกาะหลักที่ใครๆ ก็สามารถกระโดดลงไป
จับปลาในทะเลได้ แม้แต่เด็กกำพร้าไร้บิดามารดายังสามารถ
อาศัยอยู่บนเกาะได้โดยไม่อดตาย

“ฉันสงสัยเกาะนี้มากที่สุด พัลลาเต”

“वादัญญลักษณ์เขาไฟเอาไว้ด้วยนี่ครับ”

“ฉันไม่เคยเห็นภูเขาไฟมาก่อน มนุษย์ไม่สามารถอาศัยอยู่ในสถานที่แบบนั้นได้ใช่ไหม?”

“รอบเกาะก็ด้วยครับ”

ราอูลวาดนิ้วเป็นวงกลมรอบกลุ่มเกาะบริเวณชายขอบทางตอนใต้ของหมู่เกาะ อินเนสพิกหน้า

“เพราะแบบนี้เกาะรอบ ๆ เกาะภูเขาไฟเลยไม่มีชื่อสักเกาะนี่เอง”

ปัจจุบันภูเขาไฟดับสนิทไปแล้ว แต่สมัยหนึ่งเคยปะทุอย่างรุนแรงบ่อยครั้ง ชาวพัลลาทัสยามีความเชื่อว่า การที่ชี้เท้ากับคว้นลอยมาเป็นลางร้าย หมายถึงพระเจ้าทรงพิโรธ เหมือนถูกสะเก็ดไฟกระเด็นมาโดน และในความเป็นจริงแล้ว ชี้เท้ากับคว้นจากภูเขาก็คืออันตรายต่อร่างกายอย่างมากด้วย

กระทั่งภูเขาไฟที่ดับสนิทยังมีความเชื่อเช่นนั้น อย่างนั้นชาวพัลลาทัสยาจะมองว่าภูเขาไฟที่ยังมีพลังเหลืออยู่เป็นลางร้ายแค่ไหนกันล่ะ พวกเขาคงรู้สึกว่ายิ่งเข้าไปใกล้เกาะพัลลาเตก็ยิ่งเข้าไปใกล้โทษของพระเจ้ามากขึ้น

“ภายหลังหมอทหารคนนั้นยังบอกอีกครับว่า คนของจักรพรรดิไม่เคยไปสำรวจรอบเกาะที่มีภูเขาไฟเลยสักครั้ง แม้จะมีคำสั่งลงมาว่าห้ามเชื่อคำบอกเล่าของทหารเรือ ให้สำรวจเกาะทั้งหมดของหมู่เกาะอย่างละเอียดทุกซอกทุกมุม แต่คณะสำรวจคงไม่ยากเปลืองแรง จึงเชื่อคำแนะนำของพลเรือเอกโนริเอกา ในสมัยนั้น สำรวจเฉพาะทำเลสำคัญตามที่พลเรือเอกชี้ หรือไม่ก็กลัว เพราะพวกชาวเกาะหยอกว่าภูเขาไฟอาจจะเบิดได้ทุกเมื่อ”

“เอ...งั้นก็ไม่รู้เลยนะสิว่ามีอะไรอยู่ที่นั่น?”

“ใช่ครับ”

กึก กึก นิ้วเรียวกะแค้นที่การเดินทางเรือเป็นจังหวะก่อนจะหยิบหมุดรูปธงขนาดเล็กขึ้นมาปักบนเกาะใกล้กับเกาะฟิลลาเต รากุลกระตุกมุมปาก

“คิดว่าแถวนั้นอาจเป็นแหล่งเหมืองแร่หรือครับ”

“นายไม่คิดหรือไง ไม่รู้ทำไมฉันได้กลิ่นเงินจากแถวนั้น”

“ท่านอินสเซนส์ดีอยู่แล้วนี่ครับ”

อินสตาเป็นประกาย เธอยึดแผ่นหลังที่ก้มอยู่นานขึ้น

“แต่ฉันว่าจะขุดแค่ชนิดเดียวพอ ฉันไม่อยากใช้ระเบิดทำลายเกาะแค่เพื่อหาเหมืองสักเหมืองหรอกนะ อันที่จริงจะเจอของดีหรือไม่ก็ช่างเถอะ”

“ฉันจะขุดไปทำไมล่ะครับ”

“เอาแค่ให้กลิ่นเงินที่ฉันได้กลิ่นมันโชยไปยังัวโมโฮผ่าบาทถึงออร์เตกาก็พอ”

“เจ้าเล่ห์จริง ๆ แต่ยังไงก็เป็นของท่านอิเนสทั้งหมดอยู่แล้วไม่ใช่เหรอครับ”

“ฉันถึงได้ปล่อยไว้ให้ไปจินตนาการต่อเองล่ะ เพราะจินตนาการมันเจ็บปวดใจกว่าความจริงเสมอ”

“จะทำให้ใครปวดใจเหรอ”

กัสเซลที่กลับออกมาจากห้องควบคุมใต้เสากระโดงเรือถามขณะเดินลงมาที่ดาดฟ้าเรือ ตามนิสัยเดิมเขาคงไม่เสียเวลาเดินลงบันได แต่กระโดดข้ามระเบียงห้องควบคุมลงมาแล้ว แต่หลังจากอิเนสตกอกตกใจเป็นอย่างมากในวันแรก ชายหนุ่ม

ก็เปลี่ยนมาใช้บันไดแทนทุกครั้ง แถมยังโดนหญิงสาวตำอีกว่า เพราะชอบทำตัวแบบนี้ไง ถึงได้เกือบไม่รอดชีวิตกลับมา

กัสเซลยกมือสองข้างขึ้นแสดงสัญลักษณ์ยอมแพ้อย่าง สันติ ราวกับสายตาคมกริบที่จับจ้องเท้าของเขาทุกฝีก้าวที่ เดินลงบันไดทีละก้าวๆ อย่างใจเย็นเป็นปืนที่จ่อศีรษะ เมื่อเท้า เหยียบพื้นราบก็ยืมหวานแล้วเดินเข้าไปหาที่โต๊ะ

ดาดฟ้าบริเวณนี้เว้าต่ำ ต่างจากดาดฟ้าเรือยกระดับสูง ทางฝั่งหัวเรือกับดาดฟ้าฝั่งท้ายเรือ มีบันไดเชื่อมสองข้าง พร้อมด้วยโตะตัวใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลาง วันไหนแดดแรง อินสกับ กัสเซลก็จะกางผ้าใบนั่งทำงานกันตรงนี้ ส่วนดาดฟ้าท้ายเรือจะเป็นที่ตั้งของห้องโดยสารหรูหราสำหรับพวกเขาสามภรรยา แม้จะสามารถพักผ่อนหรือทำงานกันได้สะดวกสบายกว่ามาก เพราะมีการควบคุมไม่ให้ลูกเรือผ่านอย่างเข้มงวด แต่อินส คิดว่าความผ่อนคลายและเจียบสงบนั้นควรสงวนไว้สำหรับ ยามเย็นดีกว่า

กลางวันสมควรที่จะทำงานอย่างขยันขันแข็งกันหน่อย เหล่าลูกเรือเหยียบเชือกหลายเส้นปีนขึ้นไปสุดปลายเสากระโดง-เรือ เครื่องวัดทิศทางลมสีทองหมุนอยู่บนยอดเสา กัสเซลจด

ตัวเลขพลางมองโครโนมิเตอร์ในกล่อง นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอ
ได้เห็นกัสเซลจัดการบางสิ่งอย่างระมัดระวังขนาดนั้น

โครโนมิเตอร์ หรือนาฬิกาที่มีความละเอียดแม่นยำสูง
เรือที่อยู่ระหว่างการเดินเรือจะใช้นาฬิกาตัวนี้ในการคำนวณ
ตำแหน่งของเรือจากการวัดค่าทางดาราศาสตร์ โดยในยุคสมัย
ที่ยากจะประดิษฐ์นาฬิกาที่เที่ยงตรงได้นั้น จะเรียกนาฬิกาความ
แม่นยำสูงที่สามารถพกพาเพื่อใช้สำหรับการเดินเรือโดยเฉพาะ
เช่นนี้ว่าโครโนมิเตอร์ และเรือที่เดินทางกลางมหาสมุทรจะใช้
โครโนมิเตอร์ในการบอกลองจิจูด

กัสเซลขวานซื้อนาฬิการาคาแพงที่จำเป็นต่อการเดินเรือ
ราวกับจะเดินทางกันหลายร้อยวัน และออกเงินส่วนตัวจ้าง
ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฬิกาให้เดินทางมาด้วย ผู้เชี่ยวชาญที่ว่า
คือทหารใต้บังคับบัญชาของกัลเดรอนที่เกษียณไปนานแล้ว
เวลาสุขหัวกับชายชรา ช่วยกันจดลองจิจูด ถือเชกซ์แทนต์
วัดมุมสูงของดวงอาทิตย์ บางครั้งชายหนุ่มถึงกับลืมนินัสไป
ชั่วคราวเลยทีเดียว

เชกซ์แทนต์ คือเครื่องมือที่ใช้วัดระยะระหว่างวัตถุ
สองชิ้นในวิธีการเดินเรือทางดาราศาสตร์ เมื่อมีการเดินเรือ

ข้ามมหาสมุทร จะใช้เครื่องมือชนิดนี้วัดมุมสูงของดวงอาทิตย์
พระจันทร์ และดวงดาว ในการหาตำแหน่งปัจจุบันของเรือ

อิเนสชอบก๊สเซลมุมนี้มาก ชอบที่เขาจดจ่อกับการ
ทำงานจนลืมภรรยาของตัวเอง ชอบการได้เฝ้ามองเขาในมุมที่
ตัวเองไม่เคยรู้จัก ชอบการได้รู้ว่าเขาชื่นชอบอะไร เก่งเรื่อง
อะไรบ้าง

ก่อนหน้านี้เธอไม่เคยรู้จักเขาในมุมนี้มาก่อน ก๊สเซลบอก
ว่า เพราะเธอชอบโรโกโรโย เขาเลยไม่ยอมเกษียณ เพื่อจะได้
ไม่เสียคุณสมบัติในการอาศัยอยู่ในบ้านพักหลังเล็กนั้น ก๊สเซล
ยังบอกอีกว่า เขาบรรลุลูกความปรารถนาทุกอย่างที่ต้องการจาก
ทะเลแล้ว แน่نونว่าชายหนุ่มไม่ได้โกหกภรรยา

ท่ามกลางโลกที่ทุกสรรพสิ่งมีจุดสิ้นสุด ทะเลเป็นสิ่งเดียว
ที่ไร้ขอบเขต อิเนสที่เพิ่งจะขึ้นเรือล่องไปตามกระแสน้ำหนุน
ได้เพียงสิบวัน ไม่อาจหาญที่จะคาดเดาจุดสิ้นสุดของมัน ก๊สเซล
บรรลุลูกความปรารถนาทั้งหมดแล้วจริงหรือ แม้แต่ความปรารถนา
ที่ไม่ใช่ผลงานอันทรงเกียรติที่ต้องถือปิ่นและดาบเอาชีวิต
เข้าแลกก็ด้วยหรือ

บนทะเลที่ดูสงบสุขเช่นนี้ มีความปรารถนาซ่อนอยู่มากมายแค่ไหนกันนะ

กัสเซลชอบทะเลมากจริงๆ แต่เห็นความมุ่งมั่นที่อยากจะแก้ไขแผนการเดินทางของทะเลพานาเบกับหมู่เกาะใหม่หมดให้ถูกต้องยิ่งขึ้น อีเนสยังปรารถนาให้กัลป์เซลได้ใช้ชีวิตอย่างกัลเดรอนเลย แต่ขอให้มีเกียรติน้อยลงหน่อย และมีชีวิตที่ยืนยาวอย่างคนสุขภาพแข็งแรงมากกว่า

“ฉันเหรอ”

“นายคิดว่าทุกคำพูดที่ดังออกจากปากฉัน ต้องเป็นเรื่องนายอย่างเดียวเลยใช่ไหมเนี่ย”

“แล้วมันไม่ดีเหรอ นี่คำพูดที่ดังออกจากปากของเธอเลยนะ ก็ต้องเป็นของฉันแน่นอนอยู่แล้วสิ”

“ก็ไม่ว่า นายนี่มันมีดีแต่หน้าจริงๆ เพราะหน้าตาเหมือนองคค์ชาย เลยคิดแบบองคค์ชาย”

หากออร์เตกาไม่ได้เป็นจักรวรรดิแบบในปัจจุบัน ปานนี้กัสเซลคงโดนเรียกว่าองคค์ชายแห่งเอสโปซาไปแล้ว ดังนั้น

ไม่ถือว่าพุดผิดเสียทีเดียว กัสเซลเหลือบมองแผนที่การเดินทางที่ทางอยู่บนโต๊ะแล้วถาม

“นั่นคือคำชมว่าสามีเธอหล่อใช้หรือเปล่า”

“ฉันกำลังตำว่านายหลงตัวเองหนักมากต่างหากล่ะ”

“งั้นเธอจะไปแก๊งคนอื่นที่ไม่ใช่ฉันหรือ”

“นี่นายอิจฉากระทั่งคนที่ฉันแก๊งแล้ว?”

“ถ้าใครจะมาแย่งความสนใจของเธอไปจากฉัน จะเรื่องไหนฉันก็ทนไม่ได้ทั้งนั้น”

ราอูลที่ยังอยู่ฝั่งตรงข้ามกับอินสหัวเราะอย่างเอือมระอา กัสเซลเลิกคิ้วถามผ่านสายตา ‘มีปัญหาหรือไง’ เดิมที่เขาก็หงุดหงิดเจ้าราอูลที่ตัวติดกับเจ้านายตั้งแต่ตอนเดินออกมาจากห้องควบคุมแล้ว ถึงจะไม่ได้หงุดหงิดอะไรขนาดนั้น เป็นแค่ความเคยชินก็เถอะ

อย่างไรถ้าไม่ใช่ฆวนากิราอูล ไม่ใช่ราอูลก็ฆวนา ต้องมีสักคนประกบข้างกายอินสตั้งส้นรับใช้ที่จงรักภักดีเสมอ

ภาพที่เห็นจึงไม่ระคายสายตาเท่าไร และในความเป็นจริงก็มีโต๊ะตัวใหญ่กั้นกลาง ปกติเขาคงไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้ด้วยซ้ำ

ไม่ว่าเวลาจะผ่านมานานแค่ไหน สายตาที่กัสเซลมอง ราอูลก็ไม่เคยเปลี่ยนไปจากสุนัขล่าเนื้อตัวใหญ่ที่อิจฉาสุนัขตัวน้อยแสนเชื่องในรั้วบ้าน เวลาเจ้าของอยู่อย่างกะย่ำให้ตาย แต่พอเจ้าของไม่อยู่ก็ไม่ได้เกลียดอะไร เผลอๆ ความสัมพันธ์จะดีกว่าปกติ นิสัยแบบนี้จะว่าไปก็เหมือนสุนัขจริงๆ

นอกจากนี้ ราอูลทำงานตำแหน่งวาเลต์ประจำตัวว่าที่ดยุกเอสกาลันเตมาหลายปีแล้ว ไม่ใช่คนรับใช้ภายใต้การปกครองของว่าที่ดัชเชสแห่งเอสกาลันเตอีกต่อไป เพียงแต่กัสเซลต้องการให้ราอูลเอาเวลาที่เหลือทั้งหมดไปทุ่มเทให้กับเจ้านายเก่าเหมือนในอดีต ยกเว้นเวลาส่วนน้อยที่ต้องมารับใช้และทำงานจิปาตะไม่ก่อย่างให้เขา ซึ่งราอูลก็รับใช้เจ้านายทั้งสองอย่างซื่อสัตย์ ภาพในตอนนี้อาจออกมาเป็น ตัวเองเป็นคนสั่งให้ทำแบบนี้ แต่ดันมาหึงมาหวงเองเสียอย่างนั้น

สมองที่คิดวิเคราะห์กับตาที่เข้มอง มันไม่ยอมทำงานร่วมกัน การยอมรับก็ด้วย อย่างที่บอกไปว่าไม่ได้เกลียดอะไร แค่คิดเป็นนิสัยว่า ‘วันนี้ไอ้เวรนั่นก็ทำตัวขวางหูขวางตาอีกแล้ว’

ถึงอย่างนั้นเมื่อไรที่ราอูล บาลันกับซัวนาไม่อยู่ข้างกายอิเนสเลย
สักคน หายไปเที่ยวเตร่กันหมด คนที่จะไม่ภัยให้ความซี้เกียจ
ของสองคนนั้นก็คือกัสเซลเอง

ช่วงมีใบหน้าที่ทำให้คนอื่นหมั่นไส้ได้อย่างน่าประหลาด
โดยแท้ บางครั้งกัสเซลรู้สึกเห็นอกเห็นใจราอูลที่สำคัญซัวนา
ไม่ได้ แต่พอเห็นราอูลกระซิบกระซาบคุยเรื่องที่ตนไม่รู้กับ
เจ้านายเก่า ก็พาลอยากจะซกสั๊กหมด...เพราะอย่างนี้หรือเปล่า
คนเราถึงได้ชอบพูดกันว่า ‘จุดเริ่มต้นเป็นเรื่องสำคัญ’

อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของราอูล บาลันแล้ว ไม่ว่าจะ
ทำแบบนี้ก็โดนตำ หรือทำแบบนี้ก็เสมอตัว แต่ดูจากที่ยังคง
คอยตามติดเจ้านายเก่าอย่างแน่นแน ไม่ยอมจำนนต่อกัสเซล
สักที เจ้าราอูลคนนี้เหมาะจะโยนเข้ากองทัพมากกว่าปล่อย
ให้ทำงานรับใช้ในบ้านพัก เพราะนอกจากจะหน้าหนากว่า
พวกทหารได้บังคับบัญชาของเขาแล้ว ยังทรหดอดทน
ไม่หวาดกลัวง่าย ๆ ใจก็กล้า อีกทั้งยังมีไหวพริบมากกว่าเป็น
เท่าตัว

ในความเป็นจริง สิ่งที่กัสเซลชื่นชมมากที่สุดในการดา
ความสามารถทั้งหมดของราอูล คือวิธีที่อีกฝ่ายรับมือกับ

ความดีอันของตน การที่ราอูลรู้จักกลั่นกรองคำพูดอย่าง
ระมัดระวัง และทำงานของตัวเองต่อไปท่ามกลางสายตากดดัน

การปรายตามองอย่างปลงตกว่า ‘เซญญอร์ว่างงาน
อีกแล้วสินะ ถึงได้โผล่มาหาเรื่องหึงหวงแบบนี้’ โดยไม่ล่วงเกิน
เจ้านายเกินไปนั้น นับเป็นพรสวรรค์อย่างหนึ่งเช่นกัน

“ต้องล่วงเกินเบี่ยงสูงแล้ว คนที่ขโมยความสนใจส่วนของ
ท่านพลเรือจัตวาไปคือองค์กรพรตินะครับ”

“ราอูล แล้วนายจะฟ้องทำไมเนี่ย ไหนว่าล่วงเกินเบี่ยงสูง”

ปากเบาช่างฟ้องเก่งกว่าฉันทด้วย กัสเซลพยักหน้า
อย่างไม่สะทกสะท้าน เหมือนฟังเสียงโยนก้อนหินลงแม่น้ำ

“ก็ท่านสามีบอกว่าทนายไม่ได้นี่ครับ ส่วนท่านอินเนสแค่คิด
ล่วงเกินเพียงครูเท่านั้นเอง”

“ถ้าคิดจะรีดเลือดผ่าบาทละก็ ทำให้เต็มที่เถอะ แต่อย่า
ไปเสียเวลากับเรื่องไร้ประโยชน์แบบนี้มากนักเกินไปล่ะ เพราะ
ฉันยังขี้หึงเหมือนเดิม”

“ฉันไม่สนใจ และไม่ไ้กระตือรือร้นที่จะกลับแกลังแม็ก-
ซิมิเลียโน บาเลนซาอะไรขนาดนั้น แค่อยากยั้วโมโนิดหน่อย
แค่นั้นแหละ”

“ต้องแบบนั้นสิ อีเนส สามีของเธอจะอยู่ข้างเธอเสมอ”

ไม่ได้พูดให้ตีใจเสียหน่อย แต่ก๊สเซลกลับพยักหน้า
พร้อมกับยื่นแขนข้างหนึ่งไปกอดเอวกรรยาราวกับชื่นชมว่า
ทำได้ดีมาก

“ถ้าหงุดหงิดเพราะบาเลนซาก็ทุบตีฉันที่อยู่ข้างกายเธอ
คนนี้แทนสักหลายทีหน่อย แล้วลื้มความหงุดหงิดไปให้หมดนะ”

“นายทำความผิดอะไร ทำไมจะต้องโดนตีแทนบาเลนซา
ด้วย”

“ถ้าเธอเกลียดชังและกลั่นแกล้งคนอื่นจนลื้มคิดถึงฉัน
ละก็ ฉันยอมโดนมือของเธอตบตีให้จ้กจี้แทนยังจะดีกว่า
ส่วนความคิดพวกนั้นก็ปล่อยให้ฉันเป็นคนคิดแทน”

“แล้วจะคิดตอนไหน”

“ตอนไหนก็ได้ที่มีเวลาว่าง”

นั่นคือความจงรักภักดีของผู้สำเร็จราชการกับ
ผู้บัญชาการกองทัพเรือ ผู้รับราชโองการจากจักรพรรดิ เดินทาง
มาอิลเล ทัสยา เพื่อสร้างเมืองและทำเรือทหารแห่งออร์เตกา
ราอุลคิดว่ามันยากมากที่จะตัดสินความไม่จงรักภักดีของสองคน
นี้ เพราะสุสีกันเคยที่เดียว แต่สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่า ทศนคติ
ที่บอกจะกระทำเรื่องไม่ภักดี ‘ตอนไหนก็ได้ที่มีเวลาว่าง’ นี่แหละ
คือความไม่จงรักภักดีที่ใหญ่หลวงที่สุดต่อจักรพรรดิ แค้อยู่ห่าง
จากแผ่นดินใหญ่ไม่ทันไร เรื่องของจักรพรรดิก็กกลายเป็นเรื่อง
ขี้ปะติ๋วไปเสียแล้ว

คำพูดที่สะกดหูคนอื่นกลับไม่สะกดหูตัวเองเลยสักนิด
ทั้งสองคนเข้าสู่โลกที่มีเพียงพวกเขาสองคนไปแล้วเรียบร้อย

“กัสเซล ถึงนายจะเป็นโรคจิต แต่การโดนตีแล้วไม่รู้ถึง
ความเจ็บปวดเนี่ย ไม่ไหวมั้ง”

“แค่เธอไม่เจ็บมือก็พอ”

“นายมันบ้า”

“ฉันบ้าเพราะเธอมานานแล้ว เธอเป็นคนทำให้ฉันเพี้ยน
แบบนี้ไม่ใช่หรือไง อีเนส”

“ไม่ตลกเลยนะ”

ไม่ตลกเลยจริง ๆ กัสเซลคิดว่ามือหญิงสาวที่ทำท่าประมาณว่า ‘ชอบโดนตีนักไช้ไหม งั้นก็โดนสักหน่อยเป็นไง’ แล้วกรรมตีปากลงบนมือข้างนั้น อีเนสก็จุ่มพิตบนมือที่จับกันไว้เช่นกัน

เริ่มตั้งแต่กลางวันแสดๆ อีกแล้ว ไหนบอกว่าสามีบ้าไปแล้ว ไม่ตลกเลยนะ?

ปัจจุบันราอูลชินชากับการที่อีเนส เอสกาลันเต ปากพูดกับสามีอย่างหนึ่ง ริมฝีปากกระทำอีกอย่างหนึ่ง พวกเขาจงรักภักดีอย่างยิ่ง แตกต่างจากพวกเจ้านายที่หาความภักดีไม่ได้ จึงไม่บังอาจชี้ให้ทั้งคู่เห็นถึงความย้อนแย้งนั้น เพียงแต่นิสัยเดิมๆ ที่ชอบตั้งคำถามในใจทำนองว่า ‘ทำไมจู่ๆ ถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ’ มันห้ามกันยาก ราอูลไม่ได้ต้องการคำตอบ เขาแค่คิดไปเรื่อย แล้วก็ลบมันทิ้งไปจากสมองแบบเดียวกับที่เจ้านายของเขาเห็นว่าเล็ดคนนี้แล้วคิดว่า ‘วันนี้เหมือนี้ก็ทำตัวซัดหุซัดตาอีกแล้ว’ แล้วก็ลบทิ้งไปเช่นกัน

“แต่อย่าตีแรงนักล่ะ จะปล่อยให้มือเจ็บไม่ได้นะ”

“ร่างกายนายอย่างกับหิน ตีเท่าไรก็มีแต่ฉันทที่เจ็บตัวฟรี
ต่อไปฉันทจะหักห้ามใจแล้วกัน”

“ถ้าอย่างนั้นกลับไปคิดหาวิธีกลั่นแกล้งแม็กซิมิเลียโน
บาเลนซาอีกครึ่งแทนเถอะ”

เจ้านายทั้งสองเวลาอยู่ห่างกันก็ทำตัวสง่างามปกติ
แต่อยู่ด้วยกันเมื่อไร เป็นต้องทำตัวคลั่งรักแบบนี้เสมอ ราอูล
มองคู่รักที่ประพาดติดหน้าอายอย่างทีเลโอนัลไม่สามารถทนดู
ได้สลับไปมาอย่างไม่ค่อยเต็มใจ

กัสเซลใช้แขนข้างที่กอดรอบเอวของอินเนสค้ำโต๊ะไว้
เพื่อขังตัวหญิงสาวเอาไว้ในอ้อมกอด แล้วพรมจูบทั่วขมับและ
แก้ม อินเนสจ๊กจ๊จนหลุดหัวเราะเสียงดัง สองแขนยกขึ้นคล้องคอ
ของสามี

หรือเพราะไปถึงฮิลเล ทัสยาเมื่อไร คนหนึ่งจะเป็น
ผู้สำเร็จราชการที่ได้รับราชโองการจากจักรพรรดิ อีกคนเป็นถึง
ผู้บัญชาการกองทัพเรือ จึงไม่สามารถหยอกเินกันได้ตามที่ใจ
ต้องการแบบนี้อีก? กัสเซลพูดมาตั้งแต่วันแรกของการเดินเรือ
แล้วว่า ตำแหน่งตอนกลางวันเป็นตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้ง

อย่างเป็นทางการ จะไปที่ไหนของหมู่เกาะก็มีลูกน้องของฉัน
ลูกน้องของเธอ แล้วพวกเราจะทำลายเกียรติของกันและกัน
ได้อย่างไร อิเนสเองพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดมีเหตุผลของ
สามี ทว่าไปถึงเกาะแล้วจะมีอะไรต่างไปจากเดิมด้วยหรือ ขนาด
ขึ้นเรือยังไม่เห็นจะมีอะไรเปลี่ยนไปตรงไหน

ระหว่างนั้น มืออึกข้างของกัสเซลก็วางตารางที่ถือมา
จากห้องควบคุมลงบนโต๊ะ ราวกับเพิ่งนึกได้ ไม่รู้ลมอะไรพัดมา
เสียงจิบจิบดังอย่างไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงง่ายๆ ถึงอย่างนั้น
ราอูลก็ยังถามด้วยความซื่อสัตย์เหมือนมองไม่เห็นภาพใด

“แค่นำไปให้ดอนเตลกาโตไซ้ไหมครับ”

“เขาน่าจะซ่อนตัวกินบิสกิตอยู่ที่ดาดฟ้าชั้นล่างเหมือน
หนู นายเอาไปบอกให้คำนวณสถิติเมื่อวานใหม่อีกรอบชะ
ย้าด้วยว่าถ้าคำนวณลงจุดผิดอีกรอบ ได้ลงไปนอนอยู่
กันทะเลปานาเบแน”

“ขู่แบบนี้จะไม่ยิ่งผิดหรือครับ”

“งั้นนายก็ไปแปลความหมายคำว่านอนอยู่กันทะเล-
ปานาเบเองแล้วกัน บอกไปด้วยว่า ถ้าไม่อยากตายก็ทำตัว

ให้มันดี ๆ หน่อย ถ้าไม่ได้ตอนปรีเอโตะละก็ บันทึกลงเส้นทาง
การเดินทางเรือคงเจียงไปจากพิภตหมดแล้ว”

“ได้ครับ ผมจะถ่ายทอดกำลังใจนี้ให้เอง”

ราอูลหยิบกระดาษหลายแผ่นมาม้วนแล้วผูกเชือกอย่างดี
ก่อนจะหายตัวลงบันไดไปอย่างว่องไว คล้อยหลังว่าเล็ดหนุ่ม
ว่าที่ติดอยู่กับที่ตึชเซสก็ผละออกจากกันอย่างพึงพอใจ
เหมือนไม่เคยตัวติดกันมาก่อน จากนั้นก็หันกลับไปมองแผนที่-
การเดินทางเรืออีกครั้ง ประหนึ่งทำตัวขยันขันแข็งอยู่ตลอดเวลา
นับจากขึ้นเรือลำนี้มา

“วันนี้เจ้าบาลันเก็บสายตาไม่อยู่เลย”

“ปล่อยไปเถอะ เขากลับขวานาไปอ่อยพวกลูกเรือจน
ประสาทจะกินอยู่แล้วนั้น”

“ไม่มีหวังตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือไง ขวานาของเธอชอบ
ทหารเรือร่างกายบึกบึนเหมือนเจ้านายนะ”

“แต่ถ้าไปที่หมู่เกาะแล้วสองคนนั้นไปกันได้สวย ก็ถือว่าเป็นเรื่องดีสำหรับพวกเรา”

บนเรือลา เอเตอร์นิตัต มีเพียงกองกำลังคุ้มกันผู้สำเร็จราชการเท่านั้น ส่วนลูกน้องของกัสเซลไปอยู่บนเรือธงที่มีผู้บังคับบัญชา ไม่ได้รวมเรือทั้งหมด เพราะนอกจากทหารเรือบางส่วนที่ทำหน้าที่อารักขาอินเนสแล้ว กัสเซลไม่อนุญาตให้ใครขึ้นเรือลำนี้ทั้งสิ้น มีเพียงทหารคนสนิทอย่างเมาริซิโอที่ต้องคอยยืนประจำเฝ้าห้องของกัสเซล ซึ่งเต็มไปด้วยเอกสารและข้อมูลลับสารพัด

ด้วยเหตุนี้ ชั่วนาที่วิ่งวุ่นไปทั่วเรือเพื่อทำหน้าที่แทนส่วนของราอูลอยู่บ่อยๆ จึงได้รับความนิยมจากเหล่าลูกเรือจะว่าเป็นเรื่องปกติก็ได้ เพราะอย่างไรในสายตาของลูกเรือค่าตัวแพงลิ่วเหล่านั้น ชั่วนายยังถือว่าเป็นคุณหนูผู้สูงศักดิ์ที่พวกเขาแทบไม่มีโอกาสพบเจอบนแผ่นดินใหญ่ ชั่วนาผิตหวังมากที่เหล่าทหารชั้นสัญญาบัตรทั้งหลายไม่ได้ขึ้นเรือลำนี้ด้วยกัน แต่ไม่นานก็เบนเข็มหันไปสนใจลูกเรือระดับสูงที่เคยเป็นทหารผ่านศึกมาก่อน หรือลูกเรือที่ร่างกายกำยำจากการใช้แรงงานหนักที่ยังหนุ่มยังแน่นแทน

นั่นเป็นบทสรุปที่สมเหตุสมผล เพราะบนเรือลา เอเตอร์-
นิตต์ สิ่งทีพอจะเป็นอาหารตาให้กับสตรีอย่างหล่อนได้ก็มีเพียง
เท่านั้น

บนเรือของอินเฮสที่แทบไม่มีอาหารอยู่เลยนั้น มีเพียง
ข้าราชการชั้นผู้น้อยพุงพลุ้ย ที่ทางเมนโดซาส่งให้ติดสอย-
ห้อยตามมาด้วยเหมือนขีปลาทองไม่กี่คน เหล่าลูกเรือชั้นยอด
ค่าตัวแพงที่ทำสัญญาห้าปีกับตระกูลเอสกาลันเตด้วยเงินของ
จักรพรรดิ สร้างเรือดีดทหารเกษียณกับนายเรือที่กัสเซลเลือก
มาด้วยตัวเอง นักดาราศาสตร์ที่จ้างมาเป็นการส่วนตัว ผู้ดูแล-
นาฬิกา กลุ่มช่างไม้ กลุ่มจิตรกร และกลุ่มนักธรรมชาติวิทยา
ที่อินเฮสจ้างมา

ปกติในกองทัพเรือออร์เตกาจะให้สัลยแพทย์ทหาร
รับหน้าที่ของนักธรรมชาติวิทยา แต่กลุ่มคนที่อินเฮสจ้างมา
ต่างหากมีทั้งนักปักษีวิทยา นักธรณีวิทยา และนักพฤกษศาสตร์
แล้วคิดว่าพวกเขานั่งโต๊ะจอต่อกับงานของตัวเองนานขนาดไหน
กันล่ะ การฝึกฝนร่างกายย่อมถูกละเลยแน่นอน

พวกข้าราชการอ่อนปวกเปียกจากเมนโดซา
นักคณิตศาสตร์ นักดาราศาสตร์ จิตรกร ล้วนอ่อนแอพอกันหมด

พวกผู้ชายบนเรือลา เอเตอร์นิตัด ไม่ว่าจะหนุ่มหรือแก่ก็เป็นได้เพียงก้อนกรวดสีขาวที่ปูลงกระถางดอกกล้วยไม้ราคาแพงจากเขตร้อน พวกก้อนหินสำหรับตกแต่งที่คอยประดับสีสนหรือรูปทรงของดอกไม้ให้งดงามขึ้นเท่านั้น

ในกลุ่มผู้ชายเหล่านั้น นักพฤกษศาสตร์หนุ่มดูจะตกหลุมรักคนง่ายที่สุด เขาสารภาพรักกับซัวนามาหวันแล้ว แต่ก็โดนปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใย

“ซัวนา คนนั้นเป็นนักพฤกษศาสตร์ ความสำเร็จของเขาสามารถทำการค้าที่ราคาสูงลิ่ว ถ้าแอบขโมยพันธุ์ไม้จากฮิลเลทส์ยากกลับไปเพาะพันธุ์ขายที่เมนโดซาละก็ จะทำเงินได้ก้อนโตเลยนะ”

“มี อามอร์ ถ้าเป็นเรื่องเงิน ดิฉันก็หาได้เก่งเหมือนกันค่ะ ท่านฮิเนสให้เยอะมากเลยไม่ใช่หรอคะ”

“เงินนะ ยังมีเยอะยิ่งดี ฉันอยากให้สามีของเธอเป็นคนหาเงินเก่ง”

“หุ่่นยิ่งล่ำก็ยิ่งดีด้วยค่ะ ท่านฮิเนสเองก็ทราบนี่คะ”

ได้ยืนแบบนั้นนิเนสก็พูดไม่ออกอย่างหาได้ยาก

“อยู่แบบนี้ต่อไป ไม่ต้องแต่งงานก็ไม่มีอะไรหวั่น
มี อามอร์ ยังไงฉันก็มีท่านนิเนสอยู่แล้ว ส่วนผู้ชายมีไว้คอย
หยอกเล่นสนุกๆ ชั่วคราวก็พอ ดังนั้นเปลือกนอกนี้แหละ
ที่สำคัญที่สุด”

“พูดจาเป็นพวกเจ้าชู้ที่ไม่รู้จักลงหลักปักฐานไปได้ แต่
ฉันว่า เธอต้องเริ่มคิดเรื่องมีลูก จะได้มารับช่วงทำงานต่อ
จากเธอแล้วไม่ใช่เหรอ ถ้าคลอดลูกชายที่น่ารักกับลูกสาว
ที่เฉลียวฉลาดแบบเธออย่างละคน ฉันจะช่วยให้พวกเด็ก ๆ
หาเงินได้เยอะเหมือนเธอเอง ฉันสัญญา”

“ดีออส มิโอ ดิฉันรู้สึกเหมือนกำลังโดนขอแต่งงานเลยอะ
โรแมนติกอะไรปานนี้! ถึงเนื้อความจะหมายถึงให้ไปมีลูกกับ
ชายอื่นก็เถอะ”

“อีกฝ่ายจะเป็นใครก็ได้ ระหว่างอยู่ที่อัลเล ทัสยา เธอก็
คิดทบทวนน้อยเถอะนะ จะเป็นเจ้าราอูลก็ดี”

“ราอูลเนียนะคะ เจ้าเด็กดีนั่น! พูดอะไรน่าขำแบบนี้
กันคะ”

“เธอก็รู้ไม่ใช่เหรอว่า สาวๆ ที่เอลลีตาเบโอ ชอบเด็ก คนนั้นกันเยอะแค่ไหน ตอนนี้แม้แต่คุณหนูบ้านรวยยังเขียนจดหมายรักส่งหาเขาเลย ในสายตาพวกเรา ราอูลอาจจะแค่เด็กดี แต่อย่าลืมนะว่าอย่างน้อยก็หน้าตาใช้ได้นี่นา”

อย่างน้อยก็หน้าตาใช้ได้ อย่างนั้นหรือ คิดแล้วก็อดสมเพชไม่ได้

เมื่อกลายเป็นคนที่มีดีเพียงหน้าตา ความสามารถสารพัดที่ราอูลขจัดเกลามาอย่างดีก็ไม่เหลือที่ยืนอีกต่อไปช่วยไม่ได้ เพราะเวลามองผู้ชาย ชวนมาให้ความสำคัญกับสิ่งที่ตามองเห็นมากกว่าสิ่งที่มองไม่เห็น

“แค่มีตา จมูก ปาก ใครๆ ก็หน้าตาใช้ได้ทั้งนั้นแหละค่ะ เพราะมองเห็น หายใจได้ ดมกลิ่นได้ พูดได้ปกติ”

“เขาหล่อมากเลยนะ ตัวก็สูงด้วย”

“หล่อแค่ไหน ถ้าขี้นกก็ไม่ไหวหรอกค่ะ ท่านอิเนส และต่อให้ตัวโต ในสายตาของฉันทันทีก็ยังเป็นแค่เจ้าหนูตัวสกปรกมอมแมมอยู่ดี เจ้าเด็กนั้นดันชอบทำตัวอวดดีใส่ฉันเหมือนตัวเองเป็นพี่ชาย”

“นั่นเพราะราอูลเป็นคนละเอียดรอบคอบกว่าเธอไง”

“อวดดีแล้วยังมีหน้าไปทำตัวกะล่อนอ้อยสาวอีก!”

“เขาแค่ล่อหลอกให้ผู้หญิงพวกนั้นหลุดปากเล่าออกมา
เพื่อเจ้านายเนี่ยๆ”

“มองใบหน้าเซดที่เห็นว่าตัวเองได้เลื่อนขั้นไวกว่าคนอื่น
ก็คิดว่าตัวเองเก่งเสียเต็มประดานั้นสิคะ”

“เขาเป็นคนทะเยอทะยาน แต่ก็ซื่อสัตย์มาก”

“อา คิดแล้วก็อยากจะต่อยศศักดิ์จริงๆ ยัยโง่คนไหนจะ
หลงใหลหน้านั้น จนยอมทนฟังเสียงบ่นไปชั่วชีวิตกันคะ สตรี-
ชาวเปเรชแต่งงานกับคนแบบนั้นไม่ลงหรอกค่ะ”

สุดท้ายก็ไม่กล้าพูดออกไปว่า ‘เธอช่วยเป็นยัยโง่คนนั้น
ให้หน่อยไม่ได้เหรอ’ อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าใบหน้าของฌัวนาที่
นินทาราอูลไม่เหลือชิ้นดีจะไม่มีความเอ็นดูให้เห็น เพราะแม้แต่
ความหงุดหงิดรำคาญก็ยังแฝงไปด้วยความรัก และทั้งสองคนก็
มีความสัมพันธ์ที่พิเศษมากด้วย

พวกเขาเก็บความลับของเจ้านายที่เคยเสียสติอยู่ช่วงหนึ่งไว้ร่วมกัน และเป็นมือซ้ายมือขวาที่คอยเฝ้าดูแลเจ้านายอย่างใกล้ชิดที่สุด เอาชนะความน่าเบื่อหน่ายของการนั่งยองๆ เฝ้ารอน้ำประตู่ห้องของอินเสดด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก

คนเดียวที่เป็นเหมือนพี่น้องที่เคยผ่านช่วงเวลาที่ย่ำแย่มากที่สุด และวัยเยาว์แสนสงบสุขมากที่สุดในชีวิตมาด้วยกัน

แต่บางทีนั่นอาจเป็นปัญหาใหญ่ที่สุด

“ถ้าต้องการแบบนี้จริงก็บังคับจับแต่งงานไปเลยสิ ยิ่งไงหล่อนก็ต้องทำตามคำสั่งของเธออยู่แล้วไม่ใช่เหรอ เพราะต่อให้ไม่พอใจในตัวราอูล บาลัน แต่ก็รักเธอ”

สีหน้าของกัสเซลเย็นชาเหมือนจะไปฆ่าราอูล บาลัน ที่ตอนนี้กำลังปฏิบัติตามคำสั่งของเขาอย่างซื่อสัตย์บนดาดฟ้าชั้นล่างเป็นรอบที่สอง ชายหนุ่มมักจะคิดโดยเอาภรรยาตัวเองเป็นศูนย์กลางเสมอ อินเสดยายหน้าเบาๆ

“ถ้าฉันไม่ต้องการ คงช่วยอะไรไม่ได้หรอก ฉันอยากให้หล่อนมีความสุข และถึงเนื้อแท้จะไม่ได้เป็นแบบนั้น แต่ถ้า

ตัดสินกันจากภายนอก พฤติกรรมของราอูลก็ค่อนข้างกะล่อน
จริงๆ ยากที่ฉัวนาจะสัมผัสได้ถึงความจริงใจของเขา”

“ก่อนหน้านี้ฉัวนาของเธอเคยคบกับผู้ชายแบบไหน
ตอนอยู่ที่เปเรซ?”

“คนสวนหล่อล่ำ”

“ผิวแทน?”

“อ้อ”

“พอเข้าใจได้ พวกหนุ่มๆ ที่เลือกมาจากกัลสเตรา
ส่วนใหญ่ก็แนวนั้นหมด รสนิยมชัดเจนมาก”

“คนสวนคนนั้นพ่อแม่ทำงานเป็นคนรับใช้ระดับสูงของ
ปราสาทเปเรซสืบต่อกันมาทุกรุ่น แต่ระดับก็ยังห่างชั้นกับฉัวนา
มากอยู่ดี ไม่รู้ทำไมพอเป็นเรื่องผู้ชาย ฉัวนามักจะร้อนเป็นไฟ
ควบคุมความโกรธไม่อยู่ จนสุดท้ายหนุ่มๆ พวกนั้นก็หนีกระเจิง
ไปหมด แถมยังซีหึงมากด้วย หล่อนชอบแสดงนิสัยแหย่ๆ ออกมา
โดยอ้างว่าสตรีชาวเปเรซก็เป็นแบบนี้ ฉันจะไม่เข้าใจเลย”

กัสเซลเกือบจะพยับหน้าเห็นด้วย แต่กลัวจะกลายเป็น ทำให้ภรรยาที่เป็นสตรีชาวเปเรซเช่นกันโมโห จึงทำเพียงเขียน มุกตลกที่ปักอยู่บนแผนที่การเดินทางเรื่อยไป แล้วป้วนหน้านั่งถาม กลับไป

“ก่อนหน้านั้นล่ะ”

“อัครวินของลูเซียโน ถึงจะมีข้อเสียที่เป็นหม้ายตั้งแต่อายุ ยังน้อย แต่หล่อเหลาขนาดที่ขีวณาจ้องเหมือนจะกลืนกินตั้งแต่ หัวลงไปทุกครั้งที่ได้เห็นเขาเลยละ หล่อนเคยนั่งคิดอย่างจริงจัง ด้วยนะว่าจะยอมเป็นแม่เลี้ยงดีไหม”

“หล่อระดับไหน”

“ก็หล่อขนาดอยู่ในลานฝึกมองจากไกลๆ ยังเด่นสะดุดตา ตัวก็สูงใหญ่มากด้วย”

“อาอะ มองจากไกลๆ ...ในสายตาเธอด้วยหรือ”

“ในสายตานั่น...กัสเซล นี่นายคงไม่ได้จะหึงอีกแล้วใช่ไหม”

“เธอไปลานฝึกเป็นเพื่อนขีวณาด้วยหรือเปล่า ที่ว่าไกลๆ นั้นเห็นบ่อยแค่ไหน”